

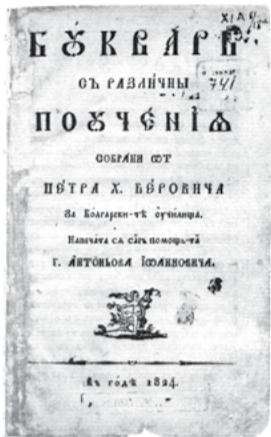
Читалище

съвременно

брой 69, май 2015

МЕСЕЧНО ИЗДАНИЕ НА НАРОДНО ЧИТАЛИЩЕ „Д-Р ПЕТЪР БЕРОН – 1926 Г.“

БАСНИ (ТЕМСИЛИ)

ДРЕХАТА НЕ ПРАВИ ЧЕЛОВЕКА

На едно магаре умръзна да носи дърва и заради това забягна от господарят си. На пътят намери една кожа левска (асланска) и ся обви в нея. Тогази сичките челоуеци и добитъци бягаха, като го видяха. Но погир малко начена да риве, и тогази го познаха, и ся притекоха челоуеците, та го уловиха и го биха.

НЕ ИЩИ НЕВОЗМОЖНИ НЕЩА

Една жаба ся примоли на едн орел да я научи да фърка. Той ѝ рече, чи не е възможно това, защото не има крела. Тия не послыша, ами пак ся моляше. Тогази я грабна орелът и като я извиши, отпусти я, и тия падна, та ся смаза.

НЯКОИ ХОРТУВАТ МНОГО, А НЕ ПРАВЯТ НИЩО

Согласиха ся мишките да прикачат едно звънче на котката, за да я чуват кога гоуди. Но не ся намери ни една да угу да ѝ го прикачи.

Из петия раздел на „Буквар с различни поучения, собран от Петра Х. Беровича за българските училища“, известен като „Рибен буквар“ от Петър Берон, 1824 г.

БЪЛГАРСКАТА ДЪРЖАВА НА ДУХА

Акад. Дмитрий ЛИХАЧОВ

...Както културата* на народа бива материална и духовна, така също има държава външна, материална, с армия, която охранява страната, управлението и т. н., и държава духовна, държава на духа. Външната, материалната държава с нейната военна сила и държавна независимост е била създадена от Аспарух. Държавата на духа в основата си е била създадена от Кирил и Методий. Разбира се, създаването на българската държава на духа е започнало още по-рано, преди Кирил и Методий – тогава, когато прабългарите са се славянизирани, когато са овладели славянския език и са станали българи. Но главните създатели на българската държава на духа са Кирил и Методий, защото и за духовната култура е необходима материална форма и, на първо място, увековеченото чрез писмеността българско слово. С други думи, писмеността

Художник Димитър Малчев

* Из доклада, изнесен на пленарното заседание на Първия международен конгрес по българистика на 21 май 1981 г. Заглавието е на редакцията.

е била необходима за запазване, за запечатване на националното слово, на националната култура. Дейността

на Кирил и Методий далеч не се е ограничавала само с това, че са създали славянската азбука. Те са създали

и писмен, литературен език, способен да предаде най-сложни, отвлечени понятия. Това не е просто записване на устната реч. Те са създали и първите славянски книги. Това е гигантско и наистина гениално дело. Благодарение на него в продължение на много векове робство България не престава да бъде България, запазва своята култура, своя език, своето национално самосъзнание. Ако българската държава попада под многовековно чуждо иго, то българската държава на духа не е могла да бъде завоювана, остава независима и цялостна и продължава да участва в културния живот на всички южни и източни славянски народи, без да загуби своето значение и за Русия, и за Украйна, и за Белорусия.

В двете си статии „Старата българска литература и националната ни историческа съдба“ и „Историческата мисия на старата българска литература“ акад. П. Динеков блестящо показва загрижеността на българската литература за националната съдба на своя народ.

На стр. 4

ВЕЧЕР ЗА ПАВЕЛ МАТЕВ

По повод 90 години от рождението на Павел Матев, в рамките на „Салон на изкуствата“ 2015 г., Литературна гостоприемница при НЧ „Д-р Петър Берон – 1926 г.“ организира музикално-поетическа

вечер с изповедите на изтъкнатия поет под наслов „ЖАДУВАХ ДА СЪМ ПТИЦА“.

Вечерта бе открита от Надежда Захариева, която прочете и поздравителен адрес от министъра на културата Вежди Рашидов до семейството на поета, организаторите и участниците в юбилейното тържество. Актьорът Веселин Калановски прочете поздравление и от Михаил Миков, председател на БСП и Парламентарната група на „БСП Лява България“.

Бе дадена думата и на Павел Деспотов, внук на Павел Матев, който сподели възмущаващи мигове от общуването си със своя дядо. Георги Йорданов в импровизираното си слово подчерта огромната заслуга на Павел Матев като общественик за заздравяване на устоите на българската култура. С дълбоки проникновения за поезията му Драгомир Шопов докосна

сърцата на присъстващите. Той прочете и поздравителните думи на председателя на СБП Боян Ангелов.

Веселин Калановски изпълни рецитал със знакови стихове на Павел Матев, след всяко от които публиката спонтанно избухваше в аплодисменти. Прозвучаха и знакови песни по текстове на поета в изпълнение на Мими Иванова и Ралица Ангелова.

Спектакълът бе съпроводен от мултимедийна програма с документални кадри от живота на Павел Матев и завърши със специално предоставени от Лили Иванова клипове на песни в нейно изпълнение по стихове на поета.

Юбилейната вечер се състоя в емблематичната зала 7 на НДК на 13 май 2015 г. Съорганизатори бяха Национален дворец на културата, Съюзът на българските писатели и Национален литературен салон „Старинният фойтон“.

„Дядо ми – сподели Павел Деспотов – говореше, че след като него вече няма да го има, никой няма да чете, нито да си спомня неговата поезия. Ето че времето го опроверга. Тази вечер показа, че поезията му е необходима и търсена. Благодаря ви!“

Стихове от Павел Матев – на стр. 2

ЛИРИЧЕСКА ПРЕМИЕРА

На 1 април 2015 г. от зала 1 на Централен военен клуб се състоя премиера на книгата „Гонене на вятъра“ (стихове в проза) на Елена Алекова. Неин организатор бе Литературна гостоприемница с Надежда

Захариева при НЧ „Д-р Петър Берон – 1926 г.“ със съдействието на Съюза на офицерите и сержантите от запаса и резерва.

Водещата Надежда Захариева не скри изненадата си от стиховете в проза, писани от 1981 г. до наше време, и изтъкна специално силния анализ, който Снежана Пейчева им направила, публикуван вместо предговор към книгата. Велин Георгиев, Светозар Аврамов и Банко П. Банков споделиха своите впечатления от новото в творчеството на Елена Алекова, с което тя е изненадала всички. Актрисата Станка Калчева прочете стихове в проза от книгата.

Изпълненията на младият пианист Александър Васев, студент в Национална музикална академия „Проф. Панчо Владигеров“, привнесоха за чудесна атмосфера на вечерта.

Думи за книгата – на стр. 3

ЖАДУВАХ ДА СЪМ ПТИЦА

Павел МАТЕВ

РАЗМИСЪЛ ЗА РОДИНАТА

Годините се губят и се раждат
сред дъжд, сред снегове и ветрове.
И пълният
със съмнения и жажда
човешкото ни кратко битие.
Че всеки ден
животът ни догаря,
че всичко тук
догаря като свещ.
Остава само
името България,
Велико като кръв или метеж.
През нея преминават, отминават
тревоги,
упования,
следи,
А тя стои,
завинаги остава
под вишневи запалени звезди.
И иска само
вяра упорита.
И няма ли я –
страшно я боли.

Не сме ний птици прелетни,
с които
тя лесно може да се раздели.
На тях не им достига
тъкмо вярност,
да ги държи навеки
в студ и мраз
на таз земя,
която всеотдайно
ги е откърмила,
тъй както нас...
Не,
не изчезва името Родина.
И нищо няма да го разруши,
То е съставка на хемоглобина,
без който ние
ще се задушим.

Любов – магическа реалност,
неоскърбени светове,
в които жадно и нормално
сърцето-чудо ни зове.

То търси истина и милост
и в синкавия полудрач
се смесват най-необяснимо
очакван смях с нечакан плач.

И вят в тръпните дървета
нехайни, неми ветрове.
А в страшен климат
по полето
цъфтят заветни цветове.

Най-често във предсънно време
дъжд люляков ще зароси.
Там чуваш чести обяснения
и още вярваш на сълзи.

И накупяла правда има
във жеста, в трепета, в гласа:
или отчаян ще заминеш,
или ще вършиш чудеса.

Привечер.
И нищо се не чува.
В здрачината – селска тишина.
Добър вечер!
Мама ме целува.
Дюлята излъчва светлина.

Мама ме целува.
В двете длани –
мъжко, необръснато лице.
Две сълзи – запазени от лани,
скрити в най-дълбокото сърце.

Ябълки – във шепите събрани.
Прясно сирене и стар ошав.
Думите й, малко неразбрани,
слушам аз –
и ням, и гологлав.

Уж съм вещ във българското слово,
а не мога да усетя сам
как се ражда този странен говор
на човек от щастие люлян...

Някъде детинството ми плува.
Кучета, волове и жита...
Добър вечер!
Мама ме целува.
Мене ме целува вечността.

И да стихнат големите страсти,
и да легна под земен покров –
ще си взема за спомен и щастие
неспокойната дума Любов.

Неспокойния образ ще взема,
две големи и плахи очи –
две заглавия на поема,
дето твоето име звучи.

Едно Черно море – да ме носи;
една чайка – над мен да кръжи;
и тракийските коловози –
да ме водят при вити лози.

Един тръпен забой на Марица;
една южна, печална звезда;
една сянка от бор и елица;
един извор със снежна вода.

Един бял лист, на който ще пиша
със един неумиращ копнеж.
И две сълзи – които ти скришом
на прощаване ще ми дадеш.

Неочаквано, властно, отново,
като в някаква клетва добра,
аз съм пак с поетичното слово
в тази права потайна гора.

Орисия ли имам такава,
или някоя вярна звезда
ме посипва със дребна жарава,
за да дияр все млада вода.

Дълъг вятър ли вя подир мене,
оглушал ли достигнах дотук,
за да търся неуловен и
много нужен за хората звук.

Падат гръмове. Пада и жълъд.
Бледен в мраз или тъмен във зной –
днес съм мълния, утре съм гълъб,
горд при буря, лиричен в покой.

Съжаления, скръб и досада –
вече всичко остана зад мен.
Аз излитам. А може би падам.
Все едно – аз летя устремен.

Безмълвно няма равнина
гори от залезна жарава.
От ниската ѝ светлина
и сенките се удължават.

Намерихме добрия час.
Изглежда всичко много просто.
Еднички птиците над нас
разнасят своето безпокойство,

Те вечно в пориви горят
и жадно-влюбени се гонят.
Над оглушалия ни път
пожертвани пера се ронят.

Пера ли, чувства ли – не знам.
Без загуби не ще отминем.
И всеки се помолва сам:
дано са само поправими.

Дано тогава не мълчим
и този час да не забравим.
Дано във твоите очи
все тоя залез продължава!

ИЗПОВЕД

Душата ми е тъмна крипта.
Един молитвен ритуал
повтаря каноничен припев,
от който съм се разболял,

Опазих ли това богатство,
с което ти ме надари.
Или извърших светотатство:
кажи ми и го повтори!?

Че от съмнения разпънат
и от въпроси заслепен –
допускам смътно, че съм лъган
и оскърбен, и уязвен,

Без чувството, че съм безгрешен,
те питам. Ти защо мълчиш?
Две български и тихи свещи
догарят в твоите очи.

И в себе си за да изстрадам
това, което си внуших,
започвам да се изповядвам,
без даже да съм съгрешил.

КАПРИЧИО

Неземната любов по земен път,
прокудена от бремето, пътува.
И затова душата ми жадува
контрастни сили да я завъртят.

Да светне риск, обвит от
страхове.
Да грейне лъч, от сенките
размътен.

Покоя да пици от ветрове,
ако поискаш – нека са предсмъртни.

Крилатото от птиците дърво
внезапно от любов да се запали.
И този жест да стане тържество,
каквото никога не сме видяли.

Под плътните реки на есента
да се свлече небето ни кафяво.
И зимата с ръката на студа
със лятно слънце да ни съюзява.

Желания – последни може би –
във делника на прозата си виждам...
С небесната любов ме ненавиждай,
със земната омраза ме любя!

УЧАСТ

Аз цял живот жадувах да съм птица
и цял живот скърбях, че не летя!
Свистяха лястовици над Марица
и досега свистят във паметта.

Орли се виеха във ширинето.
И гълъби се мятаха над мен.
А аз потрепвах от крилато ехо,
но всякога оставах заземен.

И търпеливо чаках да порасна,
та белким ми поникнеха крила.
Пресмятах, че тогава ще сколасам
с падението да се разделя.

Уви! Останах долу. И жигосан,
за друга участ вече замечтах:
поне като поет да омагьосам
словата си. И те да полетят.

Не зная сторих ли това, което
така жадувах или не успях.
Напуснаха ли птиците небето,
небето опрости ли моя грях?...

Сърцето ми обърква двата такта.
Когато то престане да тупти
ще писне мойта черноморска
чайка,
а гълъбът от Тракия ще долети.

ДО ИЗВОРИТЕ НА СВЕТЛИНАТА

Светозар АВРАМОВ

Елена Алекова е една от най-ярките съвременни български поетеси. Нейното слово е мощно, физиономично, красиво, не се подчинява на никакви авангардни моди, нито на феминистични избухвания, характерни за други авторки.

Пред нас е новата книга на Елена Алекова. Заглавието ѝ естествено ни връща към библейския текст, към Еклисиаст: „И, ето, всичко е суета и гонене на вятър“. Но в това заглавие аз усещам и код към романтичната нагласа на поетесата, която сякаш гони вятъра, за да се докосне до красотата на неуловимото...

В „Гонене на вятъра“ са включени творби, писани от 1981 до 2010 година. Но книгата не е просто сборник от стихове в проза, а книга, в която няма еkleктика. И в трите цикъла – „В утробата на нощта“, „Тялото разцъфва“ и „Възкресение“ – колкото и далече да са една от друга във времето, творбите са подчинени на един общ замисъл, на един възвишен и мъдър взор към живота; те са плод на авторовото преживяване и поглед към света; подчинени са на един морал. Книгата е хронологично подредена, на повечето произведения е поставена годината на написване. Когато човек чете тази книга, не може да спре да чете – докато книгата не свърши...

„Гонене на вятъра“ е книга послание, с новаторски дух и силен емоционален заряд. Авторката е успяла талантливо, с изящно поетично майсторство да превърне прозата от нашия материализиран делник във вълнуваща поезия... Без декларативност и назидателност, без патос или идеализиране, тя разкрива пред читателя своята ненавист към злото и жестокостта; своето възхищение от красотата, любовта и природата. Творбата е едно „пътуване към себе си“.

В произведенията няма полъх от самосъжаление, отчаяние или безпомощност; няма и назидание и поучения. Има – въпроси: защо, кога, как, а отговорите идват от авторовото самовглъбяване и упование в Бога. Не случайно в „Гонене на вятъра“ има доста „препратки“ към Библията. Затова и така точно достигат до сърцата ни. Книгата е построена върху въпроси, на които Елена Алекова търси и намира отговори –

„Кой ще спаси човека?“, „Но тогава защо ние, които сме животът, не знаем нищо за смисъла, за Небето и Вечността?“, „Но тогава какво е животът?“, „Защо съм се родила и с мен – вината ми?“...

Въпросите, които си задава лирическата героиня, са пропити с философска дълбочина и същевременно с естественост: „Къде започва и свършва Космосът? Къде започвам и свършвам аз?“... Отговорите на авторовите въпроси на места звучат като сентенции:

„Животът е беззащитен пред смъртта“; „Този свят просто е къща на детството, в която ще се завръщаме“; „Само любов може да воюва срещу любов“; „Няма вечен покой в себе си, има вечна гонитба на себе си в битието...“; „Не прави зло на един заради „доброто на

всички“; „Когато плачеш горко, не чакай милост, а чуй чуждия плач – и не ще бъдеш те завистливи и себенавистни“.

Особен акцент поетесата поставя върху самотата, отчуждението, тъгата, смисъла на живота, творчеството. За поезията тя ще признае: „Поезията... Хваща ни за гърлото, озадачава ни, преобръща ни, преобразява ни... И започваме да светим...“.

„Гонене на вятъра“ е една многообхватна книга, в която са интерпретирани мотивите за корените, преходността; кръговрата на живота; родното, принадлежността към родната земя; надеждите на човека; мотивът за смъртта и за човешкото достойнство, болката – съпътстващи човешката екзистенция. Елена Алекова много често одухотворява природни образи, придава им човешка нравственост...

Лирическата героиня е водена от устрема да се пречистим – да изживеем катарзис, да се преобразим, да бъде измит прах от душите ни. Тя е обладана от искреност и чистота; има алтруистична нагласа към света. Покорява ни нейният зов за човечност и нейният вик срещу безличните хора и тяхното безразличие. Тя жадува за топлина в човешките взаимоотношения; боли я от самотата и отчуждението, което ни дебне. Говорейки за самотата, поетесата стига до експресивни обобщения:

„Самотата – ръце на просяк, на когото си дал високомерие вместо залък“; „Самотата – очи на добър човек, който си отива огорчен“; „Самотата – тишина след оглушителен изстрел в слепоочието“...

Тя вижда в делника – недоверие, очакване, капан, присмех... Лирическата героиня пътува към Космоса и... към себе си... И същевременно е обладана от хуманизъм: „Не е моя родина тази, в която убиват хора в името на каквото и да е. Не е моя земя земята, отворена еднакво за телата на деца и на убийци“ – ще сподели поетесата... А когато говори за спасението и разпятието, тя ще изтъкне: „Не, не само спасение ни е дало разпятието. Напомнило е и напомня вината ни“.

Наред с многобройните философски въпроси – за смисъла на живота, за пътя към Бога, за кръговрата и преходността, времето, пространството, отвъдното, за необята на творчеството, Елена Алекова ни очарова с чистотата и всеотдайността

на любовното чувство. За нея любовта е оброк: „Ревнувам те от всички преди мен и след мен. От мен самата те ревнувам“. Тя си пожелава: „Нека остана сама с любовта. Нека остана сама с болката през годините. Нека тленността не досегне изворите на самотата ми... Да останем неосквернени“. И лирическата героиня гони вятъра: „Сякаш чувам из дълбоко душата на моята душа... А всъщност е вятърът, шепотът на листата, въздишката на есента, полъхът на безкрая“.

Каква поразителна красота в признанието ѝ към любимия: „в пристанищата на душата ти акостират звездите“. За нея любовта също е едно гонене на вятъра: „Ти разговаряше със смъртта. Аз гонех вятъра. Не знам какво е човек да обича на крачка от бездната. Знаем колко е хубаво да си влюбен, когато цъфтят прасковите и луната зрее“.

Целият трети цикъл – „Възкресение“ – е един апотеоз на любовта, една любовна симфония, пренесла се във вечността: „Накъдето и да се обърне – нищо по-важно от любовта. Любовта оправдава всичко. Любовта е всичко“. Любовта е и – спасение, красота, телепатия, удивление... Любовта е оброк: „Само кажи... и ще те чакам до края на света...

И по-нататък...“.

Любовната преданост на лирическата героиня е поразителна: „Как бих могла да те излъжа, когато се оглеждаш в изворите на любовта ми?“. За нея любимият мъж е най-достойният: „Няма равен на моя Възлюбен изсред мъжете... Очите му са мечове, които секат сърцето ми. Лицето му е слънце, от което ослепявам“. И тя го призовава: „Ела, Любими мой! Разгони лунните страхове, нощните чудовища и сенки!“. За да се слее с него в едно: „Без теб съм половината. С теб съм едно цяло“. И поетесата се извисява до изворите на светлината: „Помниш ли? Как плахо потърсих изворите на светлината, която нахлу в мен“.

Характерна особеност за изказа на Елена Алекова в тази книга е фрагментарността, експресивната лексика, безглаголните изречения, директното обръщане към читателя, на места словото ѝ звучи като притча; „филмовия“ рисунък, силните и запомнящи се метафори и сравнения, чувството ѝ за мярка... „Гонене на вятъра“ е една впечатляваща книга, написана с многопластово и ярко поетическо слово, с диалогичност; книга, осенена от творческа и житейска мъдрост, която е поредното по-високо стъпало в творческия път на Елена Алекова.

Светозар Ангелов, Надежда Захариева, Елена Алекова

Станка Калчева

Банко П. Банков

Велин Георгиев

Публиката

Александър Васев

БЪЛГАРСКАТА ДЪРЖАВА НА ДУХА

Акад. Дмитрий ЛИХАЧОВ

От стр. 1

В много негови изследвания, особено събраните в книгата „Похвала на старата българска литература“, издадена през 1979 г., акад. Динеков анализира националното значение на българската литература, нейната национална насоченост и патриотизъм. И действително рядко някъде литературата е имала такова сериозно народно-историческо значение, както в България. Също така и в Сърбия, и в Русия духовната култура е стояла на предната линия на националното самосъзнание, особено по време на феодалната раздробеност в Русия, в периода на татаро-монголското иго. В тези три европейски страни литературата се е превърнала на държава в държавата. Държава на духа! И не само литературата, същото значение придобили в България националната писменост като цяло и националният български език. Езикът, писмеността и литературата, отчасти изкуството и самостоятелността на Църквата противостоели на османското иго в България, съпротивлявали се на натиска на византийската църковна йерархия.

Държавата на духа – разбира се, условно наречена така от мен

– това е цялата духовна култура на народа, защото именно в духовната култура се изразява волята на народа за национално самосъхранение.

(...)

За създаването на българската „държава на духа“ съдействат по-нататък учениците на Методий, особено Климент и Наум. Столицата на българското царство Преслав става и столица на българското самосъзнание благодарение на основаните тук български школи. Самосъзнанието на българския народ е изразено и в съчиненията на Черноризец Храбър „За буквите“, и в „Азбучната молитва“ на Превитер Константин. Ако би могло с нещо да се сравнят тези съчинения – имам пред вид държавата на духа, – това са преди всичко крепостите. Такова сравнение е напълно в духа на средновековното съзнание; в литературните произведения на

Средновековието сравняването на духовните подвизи с военните подвизи е било широко разпространено.

Значението на българския език и българската писменост – основи на българското самосъзнание – е твърде голямо още в X в., но особено нараства тогава, когато централният държавен апарат отслабва, разпада се и отделни едри български феодални заповедници водят своя самостоятелна политика, разпокъсано участват във военните действия. Когато на границата на X и XI в. цялата българска страна е завоювана от Византия, под чиято власт остава до края на XII в., Църквата като пазителка на българската писменост и особено Рилският манастир изиграват укрепваща роля в съдбините на българския народ.

За фиксирането на българското слово от IX–XII в. в писмо има още едно важно значение, на което трябва да обърнем особено внимание. Ролята на българската писменост от IX–X в. надхвърля далеч пределите на своята епоха. Произведенията, преведени и създадени през това време, продължават да са действителни през всички следващи столетия на българската културна история. През най-тежките и кризисни епохи на българската история българската писменост и в частност българската литература обръщат поглед назад, към своите първи векове – към Златния век на българската писменост.

(...)

Българската духовна култура притежава една извънредно важна особеност, която е имала и продължава да има особено сега, в нашата съвременност, извънредно голямо значение. Това е обстоятелството, че съзидателите на българската държава на духа Кирил и Методий и техните ученици са гледали на своето дело не като на тясно, чисто българско дело, а като на общославянско

дело. Не случайно просветителската дейност на Константин-Кирил е започнала в Моравия, не случайно най-старото „Пространно житие на Кирил“ отделя такова внимание на пътешествията на Константин-Кирил из другите страни – от Мала Азия, Крим и страните на Централна Европа. Благодарение на това езикът на Константин-Кирил, създадените от него писмо и писменост са придобили не тесен характер – само на българско дело, а широк, общославянски характер и световно значение.

Искам да подчертая: културата на народа, духовната култура на народа – това е жив организъм и като всеки организъм тя придобива жизнена стойност, способност да понесе всички изпитания само в общуването със заобикалящата я среда. За организма общуването със средата е основата на живота. Ето защо всеки стремеж към тесен национализъм ще отдели организма от заобикалящата го среда. Национализмът е равен на смъртна присъда и означава, че носителите на идеите на национализма не вярват в жизнеността на своя народ. Истинският патриотизъм не се бои от общуването с културите на другите народи. Сега много говорим за биологическата екология. Време е да се заемем с проблемите на духовната, културната екология. Константин-Кирил, Методий и техните ученици като са създавали българската държава на духа, са създали едновременно и културно-екологическата среда, в която тази държава трябвало да влезе, в която трябвало да живее. Те са създали такова направление на българската култура, което осигурило трайното и съществуване през годините на чуждестранното иго. Българската държава на духа продължава да живее в другите славянски страни и в тяхното ръкописно наследство.

Паметник на двамата братя пред Национална библиотека „Св. св. Кирил и Методий“, София

Културен афиш май

9 май 2015

Годишен концерт на ученици от класа по китара с преподавател Тинко Тодоров

18.00 часа

Малък салон

13 май 2015

ЛИТЕРАТУРНА ГОСТОПРИЕМНИЦА

представя

в рамките на фестивала „Салон на изкуствата“ 2015 г.

ЖАДУВАХ ДА СЪМ ПТИЦА

Изповедите на Павел Матов – юбилейна вечер, посветена на 90 години от рождението му, с участието на Надежда Захаријева, Драгомир Шопов, Веселин Калановски, Мими Иванова и Ралица Ангелова, съвместно с Национален дворец на културата, Съюза на българските писатели и Национален литературен салон „Старинният файтон“

19.00 часа

Зала 7 на НДК

16 май 2015

Годишен концерт на ученици от класа по китара с преподавател Тинко Тодоров

18.00 часа

Малък салон

17 май 2015

КОНЦЕРТ ПО СЛУЧАЙ 24 МАЙ

с участието на Женски хор „Христина Морфова“, Танцов състав „ЖАР“, Балетно студио „Красимира Колдамова“, Детска хорова студия „Български славеи“, ученици от Музикалната школа, Детски танцов състав, ученици от класа по поп и джаз пеене с преподавател Румяна Коцева

19.00 часа

Зала 11 на НДК

24 май 2015

КОНЦЕРТ ПО СЛУЧАЙ 24 МАЙ

с участието на Детска хорова студия „Български славеи“, ученици от класа по поп и джаз пеене с преподавател Румяна Коцева и ученици от класа по китара с преподавател Тинко Тодоров, съвместно с Район „Триадница“

11.00 часа

Открита естрада Южен парк

28 май 2015

ЛИТЕРАТУРНА ГОСТОПРИЕМНИЦА

представя

„Стълба за двама“,

роман от Донка Петрунова, с участието на Надежда Захаријева, актрисата Милена Атанасова и ученици от класа по поп и джаз пеене с преподавател Румяна Коцева

19.00 часа

Зала 11 на НДК

Паметник на светите братя Кирил и Методий в Самара, Русия